

пидбѣ, още такъвъ като го смятъ и г-жа Маргарита. . . .

— Не Господине. . . . - нито азъ ъж сгоднѣ виждамъ, нито Маргарита, тя диже още повече ъж неодобрява. Но, е женидба благообразна, и нищо друго.

— И тѣй рѣшена ли е?

— Не; и за туй ся свѣтувамъ съ васъ: Ако да бѣше рѣшена Маргарита щѣше да е по-спокойна. . . . Тѣзи двоеумія ъж съспиватъ, и. . . .

Това като казуваше Г-жа Ларокъ понамѣсти ся нѣкакъ въ столътъ си и приложи :

— Да знаяхте какъ съсъ умъ ся бѣе тая глава.

— Не разбирамъ, господже.

И като впи блестявый си погледъ въ мене, въздѣхнѣ тежко, и съ единъ гласъ колкото сладостенъ толкозь и жаленъ, рече ми : — Свободни сте, господине не вы въспирамъ вече.

Тая исповѣдь не ми откри нѣщо ново, защото прѣди врѣме виждахъ г-жѣ Маргаритѣ че посвещаваше къмъ Г. Бевланѣ малкѣтъ си къмъ челоуѣчеството симпатіѣ. Но трѣба да забѣлѣжимъ че тая симпатія обясняваше повече пріателско и лесно-истѣлкувано прѣпочтеніе а не страсть. Г. Бевланъ, на когото образътъ, попеже никога не съмъ го обыквалъ, описахъ съ прѣтоварены повече отъ колкото трѣбаше шарове, има много прѣимущества и недостатки които обыкновенно же-пытѣ оцѣняватъ. Лишенъ е съвсѣмъ отъ умѣрен-